

عنوان مقاله:

قاعده داراشدن بدون سبب در حقوق ایران ، فقه امامیه و حقوق کشورهای عرب زبان

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی علوم انسانی و مطالعات مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

سجاد جنابادی - مدرس حوزه علمیه زاهدان

خلاصه مقاله:

این که هیچ کس نباید به طور نامشروع بر دارایی خویش بیفزاید، گزاره ای است که وجدان هر انسان آزاده ای آن را باور دارد؛ عقل انسان به آن حکم میکند و نظام اخلاقی هر جامعه ای افرادش را به سوی آن فرا میخواند. و هر نظام حقوقی نیز که آرمان خود را در تحقق عدالت اجتماعی می بیند، نمی تواند این ندای وجدان را بی پاسخ گذارد و از آن برکنار باشد. این مقاله پژوهشی که با استفاده از منابع و اطلاعات کتابخانه ای گردآوری شده درصدد است تا به صورت مطالعه تطبیقی نظریه دارا شدن بدون سبب را در حقوق ایران، فقه امامیه و کشورهای عرب زبان را بررسی نماید. نتایج حاصله این پژوهش بر آن بود که نظریه دارا شدن بدون سبب آنچنان که در حقوق اروپایی دیده می شود، در حقوق ایران به عنوان یک منبع مستقل تعهد شناخته نشده است. در قوانین کشورهای عرب زبان از جمله مصر، اردن، سوریه و عراق این قاعده به صورت قانون درآمده و در فقه امامیه، قواعد ضمان ید، استیفاء، احترام و حرمت اکل مال به باطل دلالت بر استیفای نامشروع و دارا بودن بدون سبب را دارند.

کلمات کلیدی:

دارا شدن بدون سبب، استیفای نامشروع، فقه امامیه، حقوق ایران، کشورهای عرب زبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1233952>

